

čtvrtinu pozůstalosti, avšak pro další nárok na 6.000 Kč přes tuto čtvrtinu není důvodů. To vysvítá z doslovu dědické smlouvy. Tím jediné splněna bude z dědické smlouvy zřejmá vůle zůstavitele, který slovy: »leč by o této sumě zanecháno bylo jiné platné poslední pořízení« dal najevo, že pokládá tento odkaz zákonným příbuzným za poslední pořízení, tedy poslední pořízení o tom, co mu ve smyslu § 1253 obč. zák. zůstává vyhrazeno k volnému poslednímu pořízení. Opačný výklad rekursního soudu se nesrovnává se zákonem.

Čís. 11616.

Návrhu, v němž se domáháno jen zájemného popsání vnesených svršků podle § 1101 obč. zák., nikoliv i povolení prozatímního opatření podle §§ 379 a násl., ex. ř., nelze vyhověti, byla-li žaloba o splatné nájemné vznesena na soud teprve po podání návrhu na zájemné popsání.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1932, R I 259/32.)

Návrhu pronajímatele na zájemné popsání nájemcových svršků soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Žádost navrhovatele, by mu proti odpůrcům bylo povoleno k zajištění zbytku dlužného nájemného 48.000 Kč s přísl. zájemné popsání všelikých zabavitelných svršků jsoucích v držení povinné strany v jejím bytě, jakož i v obchodní místnosti v domě čp. 1061, opírá se o ustanovení § 1101 obč. zák. Při této žádosti netřeba ani tvrditi ohrožení pohledávky, ani osvědčiti jsoucnost tvrzené pohledávky, k jejímuž zajištění se povolení zájemného popsání žádá, popsání může však býti povoleno jen po podané žalobě o zaplacení splatné činže k jejímu zajištění (viz dekret dvorské kanceláře ze dne 5. listopadu 1819, čís. 1621 sb. z. s.). Poněvadž u soudu první stolice, který zájemné popsání napadeným usnesením povolil, žaloba o zaplacení dlužného nájemného nebyla podána, — jak soud rekursní z úřední zprávy tohoto soudu zjistil, — a ježto se ani navrhovatel v návrhu na podanou žalobu o zaplacení pohledávky z dlužného nájemného neodvolává, jest již z tohoto důvodu stížnost odpůrců navrhovatelových oprávněna. Jest ovšem pravda, že k zajištění pohledávky nájemného mohou i mimo zájemné popsání povolena býti i jiná prozatímní opatření přípustná podle exekučního řádu, jsou-li pro jich povolení předepsané podmínky. To však nepřichází tu v úvahu, ježto navrhovatel žádal jen o povolení zájemného popsání.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení vyhovuje stavu věci a zákonu. Navrhovatel se domáhal jen zájemného popsání vnesených svršků ve smyslu § 1101 obč. zák., nikoliv i povolení prozatímního opatření podle předpisů §§ 379 a násl. ex. ř., jež lze povolit i bez žaloby. Zákonným předpokladem pro povolení zájemného popsání ve smyslu § 1101 obč. zák. jest však podle dvorského dekretu ze dne 5. listopadu 1819, čís. 1621 sb.

z. s., by byla podána žaloba o splatné nájemné (viz rozhodnutí čís. 5654, 10053 sb. n. s.). Rekursní soud zjistil, že u soudu prvé stolice žaloba podána nebyla. Poukazuje-li se v dovolacím rekursu na to, že žaloba o zaplacení nájemného byla podána u krajského soudu civilního v Praze teprve dne 22. září 1930, přiznává tím stěžovatel sám, že v době podání návrhu na zájemné popsání, dne 10. září 1930, nebyla žaloba o dlužné nájemné ještě vznesena na soud. Byl tedy návrh na povolení zájemného popsání rekursním soudem právem zamítnut. K vývodům dovolacího rekursu se podotýká, že vůbec nešlo o případ, který má na zřeteli druhý odstavec § 1101 obč. zák., neboť v návrhu na zájemné popsání nebylo tvrzeno, že se odpůrci stěhují nebo věci zavlékají a že si navrhovatel proto jejich věci zadržel, nýbrž bylo v něm jen uvedeno, že byla odpůrcům dána výpověď ke dni 15. října 1930 a že pro případ vystěhování svršků je nebezpečí, že by nebylo lze dosíci zaplacení dlužného nájemného.

Čís. 11617.

Výhody, stanovené v druhém odstavci § 2 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. (v doslovu zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n.), pro pohledávky výživného, se nevztahují na nárok na náhradu výloh, jež vznikly Českému zemskému fondu ošetřováním povinného v ústavu pro choromyslné.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1932, R I 277/32.)

K vydobytí ošetřovného dlužnice v zemském ústavu pro choromyslné vedl Český zemský fond proti dlužnici exekuci zabavením a příkázáním k vybrání důchodů dlužnice jako pensistky proti zemskému úřadu. Soud prvé stolice exekuci povolil, rekursní soud vyhověl rekursu dlužnice potud, že obmezil exekuci na jednu třetinu důchodů příslušejících dlužnici proti podlužníku s tím, že 4.000 Kč musí zůstatí dlužnici volných. **D ů v o d y:** Podle § 2 odst. (1) zák. ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. může býti výslužné vdov exekucí zabaveno neb zajišťovacím úkonem stíženo nebo dobrovolně zastaveno nebo postoupeno jen do jedné třetiny, vždy však tak, že volných musí zůstatí dlužníku ročně 4.000 Kč. Vzhledem k tomuto nutkavému zákonnému předpisu jest zabavení vdovské pense povinné strany ve větším rozsahu, než právě uvedeno, nebo dokonce bez omezení, jak žádá vymáhající strana, nepřípustné, a soud první stolice pochybil, povoliv podle žádosti vymáhající strany exekuci na vdovskou pensi povinné strany bez omezení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V dovolacím rekursu se dovozuje, že exekuce jest vedena pro pohledávku výživného, která požívá výhody stanovené v druhém odstavci § 2 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. (v doslovu zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n.). Tento názor je zřejmě mylný. Výživným jest rozuměti dávky, které je někdo povinen poskyto-